

Arrest

nr. 179 357 van 14 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker legde op 10 januari 2011 een verklaring af van wettelijke samenwoning in functie van mevrouw J.J.L., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 2 mei 2011 werd verzoeker ingeschreven in het vreemdelingenregister.

1.3. Aan verzoeker werd op 23 april 2014 een schrijven toegestuurd waarbij hij werd verzocht alle documenten voor te leggen met het oog op een socio-economisch onderzoek in het kader van artikel

42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 22 september 2015 werd de beslissing genomen tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van: A., H. van Nigeriaanse nationaliteit geboren op 01.01.1960 te Nigeria / M. met Identificatienummer in het Rijksregister: (...) en verblijven te (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing: Artikel 42quater §1, 4° VW: het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 10 (gelijkwaardig aan het huwelijk) of 2° (verklaring wettelijke samenwoning), wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene ging op 10.01.2011 een wettelijke samenwoning aan met de Belgische onderdaan van Filipijnse origine J. J. L. (RR ...) die bij DVZ en de politieke diensten gekend is voor feiten van schijnhuwelijk. Op datum van 02.05.2011 werd betrokkene ingeschreven in het Vreemdelingenregister (V.R.) n.a.v. zijn aanvraag tot vestiging in het Rijk op basis van gezinshereniging art 40 ter VW en dd. 15.12.2011 in het bezit gesteld van een F- kaart met als geldigheidsduur 13.12.2016. Niet veel langer wijzigde de gezinssituatie volledig : uit het samenwoningverslag dd.01/02/2014 van de politie van Turnhout werd de DVZ op de hoogte gesteld dat de relatie tussen beiden is stuk is sedert december 2013. Betrokkene werd sedert 02.12.2013 officieel ingeschreven in de (...) terwijl de partner die door de verklaring van wettelijke samenwoning en de gezamenlijke vestiging het verblijfsrecht van betrokkene opent, gevestigd bleef in Antwerpen Borgerhout. Op basis van de gegevens van het rijksregister is er sinds 25.02.2013 geen officiële gezamenlijke Vestiging meer. De laatste bijwerking in het rijksregister dateert van 20.02.2015 waardoor aangenomen kan worden dat deze situatie tot op heden ongewijzigd is.

Gelet op de geheel gewijzigde gezinssituatie en het feit dat betrokkene sedert 2011 in het bezit is van zijn F- kaart valt hij onder de bepalingen van art 42quater §1(VW die stelt dat de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in België verblijven in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, en dit in het in Art 42quater , §1,4° VW bepaalde geval. Betrokkene ondertekende dd. 12.09.2014 een document dd 23.04.2014 waarbij bewezen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1 .voorlaatste lid VW 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins – en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong

Betrokkene legt volgende documenten voor:

-Attest niet ten laste OCMW dd.; 12.09.2014 : dit is geen afdoend bewijs van integratie. Men veronderstelt niet ten laste te zijn van de Belgische openbare overheden.

-Aansluiting CM regio T. d. 12.09.2014. Een aansluiting bij een ziekenfonds is evenmin een bewijs van uitzonderlijke integratie, het is in het belang van betrokkene met deze dienst in regel te zijn.

-Kopij huurovereenkomst betreffende appartement (...). Dit document bewijst evenmin een uitzonderlijke integratie maar toont aan dat betrokkene in het bezit is van de gebruikelijke woonstdocumenten waaronder een huurcontract of eigendomstitel de belangrijkste bewijzen zijn.

-Uittreksel uit het strafregister dd 07.04.2014 : dit is evenmin een bewijs van uitzonderlijke integratie gelet dat van alle vreemdelingen en Belgen die zich in België bevinden wordt verwacht dat zij zich houden aan de wet. . Het document bewijst evenmin de aan- of afwezigheid van banden met het land van herkomst.

-Deelcertificaten van de opleiding Nederlands tweede taal van 27.01.2012 + attest Inburgering dd. 08.10.2012: het volgen van deze opleiding is één verplichting bij het inburgeringstraject dat betrokkene dient te volgen. Het zich eigen maken van de taal is de eerste logische stap van migranten om zich aan

te passen in de nieuwe maatschappij en teneinde zich economisch te integreren, en aan niet-deelname of voortijdig afbreken van het opgelegde inburgeringstraject zijn administratieve geldboetes verbonden van 50 tot 5000 Euro. Het document bewijst evenmin de aan- of afwezigheid van banden met het land van herkomst.

-Arbeidsovereenkomst met dienstencheques voor onbepaalde duur+ bijgevoegde loonfiches alsook interimcontracten R. N.V. van vorige tewerkstelling: het feit dat betrokkene tewerkgesteld is in België, vormt geen bewijs van uitzonderlijke mate van integratie. Immers het hebben van een job/inkomen is een basisvoorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te kunnen leiden.

-Arrest RW n° 127399 van 24.07.2014 naar analogie van toepassing op wettelijk samenwonende partners. Dit arrest kan niet worden aangehaald om het verblijfsrecht te behouden wegens gebrek aan een juridische grondslag die van toepassing zou zijn op het administratief van betrokkene (infra). Indien betrokkene de mening toegedaan is dat zijn verblijfssituatie analoog is heeft hij de mogelijkheid om tegen de huidige beslissing waarbij een einde gesteld wordt aan het verblijf eveneens een beroepsprocedure op te starten bij de bevoegde instanties. Het arrest biedt geen enkele waarde om de integratie van betrokkene aan te tonen. Het document bewijst evenmin de aan- of afwezigheid van banden met het land van herkomst.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen is het niet inhumain of onevenredig het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Er zijn geen aanwijzingen dat de leeftijd (55j) een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou staan. In vergelijking met zijn leeftijd is betrokkene nog niet zo lang in België gevestigd, waardoor redelijkerwijze mag verondersteld worden dat zijn verankering in België niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Betrokkene verbleef immers tot zijn 50e levensjaar in Nigeria en verbleef tot op heden, dan toch op gekende wijze, minder dan 5 jaar in België.

Betrokkene legde geen documenten voor die de aanwezigheid/ afwezigheid van bindingen met zijn land van herkomst dienen te bewijzen, waardoor eveneens het vermoeden versterkt wordt dat betrokkene aldaar nog voldoende bindingen heeft die een terugkeer en re-integratie ter plaatse zullen vergemakkelijken. Wat betreft de actuele gezinssituatie zijn er evenmin aanwijzingen die een terugkeer en een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden kunnen staan; nergens wordt betwist dat de relatie met de Belgische onderdaan spaak gelopen is en het einde van de gezamenlijke vestiging werd bewezen aan de hand van de gegevens van het Rijksregister en andere stukken van het administratief dossier.

Tevens blijkt uit het dossier dat de ex-partner van betrokkene J. J. L. (RR ...) in 2013 reeds een huwelijk afsloot met een Filipijnse onderdaan dewelke geweigerd werd in 2015 voor overschrijving in de registers van de Burgerlijke Stand van Borgerhout wegens negatief advies van het parket op basis van vermoedens van schijnhuwelijk. Hieruit volgt dat er twijfels rijzen wat eveneens het vermoeden van schijn m.b.t. de aard van de relatie die betrokkene met zijn partner gehad heeft, en dat de verklaring van wettelijke samenwoning destijds afgesloten werd met het oog op het verschaffen van een verblijfsrechterlijk voordeel aan betrokkene. Uit de relatie met de Belgische onderdaan zijn evenmin kinderen voortgekomen, wat in de lijn van de verwachtingen ligt. In het rijkregister staat betrokkene onder code IT 40 als alleenstaande vermeldt en dit reeds sedert 25.02.2013. Bijgevolg is er geen gezinscel aanwezig in België waardoor een intrekking van het verblijfsrecht geen inbreuk doet op artikel 8 van het EVRM. Betrokkene zal - met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid - meer familie hebben in Nigeria dan in België.

Qua economische integratie bewees betrokkene economisch actief te zijn (geweest), ondermeer als schoonmaker; deze documenten tonen aan dat betrokkene werkwillig is. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien vormt het feit dat betrokkene tewerkgesteld is geen obstakel om terug te keren naar haar land van herkomst. Er zijn geen tegenaanwijzingen die betrokkene zouden verhinderen dat hij ook in zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld en het is aan betrokkene mocht het wel zo zijn, om hier een begin van bewijs aan te brengen. Betrokkene ontleent zijn verblijfsrecht immers op basis van zijn gezinsleven en niet op basis van arbeid, indien dit wel het geval geweest zou zijn zouden de voorwaarden en uitzonderingsgevallen om het verblijfsrecht te behouden zoals bepaald in Art 42quater §1-§4 VW immers niet van toepassing zijn. Trouwens, op basis van 'de gegevens van de kruispuntbank tewerkstelling (ÖOLIS) en een consultatie uitgevoerd dd. 22.09.2015 wordt vastgesteld dat betrokkene sedert 12.2014 niet meer (officieel) actief is op de arbeidsmarkt.

Qua culturele integratie werd aangetoond dat (verplichte) inburgeringscursussen gevolgd werden in dit kader kan alleen maar worden opgemerkt dat een inburgeringscursus voor iemand die gezinshereniging heeft aangevraagd/bekomen als niet EU-er op basis van art 40 ter VW. verplicht is door de Vlaamse gemeenschap en dus niet van een uitzonderlijke integratie getuigt. Het administratief dossier bevat tenslotte geen elementen van medische aard die een beëindiging van het verblijfsrecht en een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou kunnen staan, zodat er kan worden aangenomen dat er op dit vlak geen belemmeringen aanwezig zijn in hoofde van betrokkene.

Betrokkene toont tenslotte niet aan zich in één van de uitzonderingssituaties te bevinden zoals bepaald in artikel 42quater §4 VW om het verblijfsrecht te behouden. De totale duur van de gezamenlijke vestiging bedraagt minder dan 3 jaar (artikel 42quater, §4, 1° VW), betrokkene is kinderloos, (artikel 42quater, §4, 2-3° VW), en toont niet afdoende aan slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld als bedoeld in de artikelen 375,398 tot 400, 402,403 of 405 van het Strafwetboek (artikel 42quater, §4, 4° VW) en betrokkene heeft zijn dossier verder niet geactualiseerd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° VW: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 42quater, §1, 4°, 42quater, §1, in fine, en 42quater, §4, van de vreemdelingenwet, evenals van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de schending van de materiële motiveringsplicht. Hij zet het eerste middel uiteen als volgt:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 22.09.2015) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vernield te worden; c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Artikel 42quater §1,4° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

" 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijfjaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie ■

[■■]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; [...]"

Artikel 42quater § 1 in fine van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

[■] Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. [...]"

Artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

" § 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3 of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonst tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. [...]"

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. an-est nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

[...]

In casu is de bestreden beslissing van 22 september 2015 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het

tegen alle redelijkheid ingaat {Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine}.

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat het verblijf van verzoeker niet langer samenwoont met zijn wettelijk samenwonende partner en dat om die reden het verblijf moet worden ingetrokken conform artikel 42quater §1,4° van de Vreemdelingenwet;
- dat de documenten die verzoeker overmaakt niet voldoende zouden zijn om een bewijs van een uitzonderlijke integratie" uit te maken.

Uit het administratief dossier blijkt het volgende:

Dat verzoeker en zijn partner niet langer samenwonen op hetzelfde adres;

Dat verzoeker voltijds werkt;

Dat er geen elementen in het dossier voorhanden zijn om te besluiten dat de wettelijke samenwoning eenzijdig werd beëindigd;

Uit het administratief dossier blijkt niet:

Dat de wettelijk samenwonende partners geen verdere contacten met elkaar zouden onderhouden;

Dat er geen minimum aan relatie is tussen partners (ondanks zij niet langer samenwonen);

Het feit dat partners niet langer samenwonen, betekent niet dat er minstens een minimum aan relatie voor handen zou zijn. Eveneens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 24/07/2014 (arrest n° 127 399) in een gelijkaardig dossier het volgende gesteld (stuk 3):

[...]

In casu is eveneens de kernvaststelling dat er blijkbaar geen gezamenlijke vestiging is tussen partners en dat verwerende partij om die reden tot intrekking van verblijf overgaat. Uit het dossier blijkt niet dat partner in onderlinge toestemming de wettelijke samenwoning beëindigd zouden hebben. Evenmin heeft verzoeker de beweerdde eenzijdige beëindiging van de wettelijke samenwoning betekend gekregen conform artikel 1476 § 2 B.W. Enkel blijkt dat partners niet langer samenwonen op hetzelfde adres. In casu geldt dezelfde motivering/redenering als deze gehanteerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de zaak van 24/07/2014 (arrest n° 127 399), zodat vastgesteld dient te worden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is om te kunnen besluiten tot een wettige toepassing van artikel 42quater §1,4° van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens stelt verwerende partij dat de door verzoeker bijgebrachte stukken en documenten die zich in het administratief dossier bevinden geen bewijs zijn van "uitzonderlijke integratie" in België. Verwerende partij maakt dan hierbij toepassing van artikel 42quater § 1 in fine van de Vreemdelingenwet en verwijst er uitdrukkelijk naar.

Bij lezing van artikel 42quater § 1 in fine van de Vreemdelingenwet leest men nergens het critérium bewijs zijn van "uitzonderlijke integratie" in België. Men leest enkel dat verwerende partij bij de beslissing tot beëindiging van een verblijfsrecht, verwerende partij rekening houdt met onder andere gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk. Nergens wordt er gesproken van bewijs zijn van "uitzonderlijke integratie" in België. Men andere woorden, voegt verwerende partij - door te stellen dat er geen bewijs wordt geleverd van "uitzonderlijke integratie" (in België) - een voorwaarde toe aan artikel 42quater § 1 in fine van de Vreemdelingenwet. Om deze reden dient de bestreden beslissing eveneens vernietigd te worden. Immers, tot 5-maal toe hanteert verwerende partij het critérium "uitzonderlijke integratie of uitzonderlijke mate van integratie" om te motiveren tot de intrekking van het verblijf van verzoeker.

Het is duidelijk dat verwerende partij dit critérium hanteert, terwijl er in de wet slechts sprake is van integratie. Verwerende partij is strenger dat de vreemdelingenwet en voegt - door de systematische aanvoering van de voorwaarden "uitzonderlijke integratie of uitzonderlijke mate van integratie" een voorwaarde toe aan de wet die er niet in begrepen was.

Uit de inhoud van het administratief dossier, had verwerende partij minstens moeten afleiden dat het gebeurlijk interessant was de voorwaarden na te gaan van artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet die een vreemdeling in staat stelt alsnog het verblijfsrecht te behouden.

Verzoeker voldoet immers aan al de voorwaarden:

Wettelijke samenwoning duurt minstens 3 jaar, waarvan minstens 1 jaar met verblijf in het Rijk (aangezien verzoeker op geen enkele wijze de betekening kreeg van de eenzijdige beëindiging van de wettelijke samenwoning)-,

Verzoeker werkt voltijds, heeft een legaal inkomen {in tegenstelling tot wat men stelt in de bestreden beslissing, waarbij men stelt dat verzoeker sinds 12/2014 niet meer officieel actief zou zijn op de arbeidsmarkt} (stuk 4);

Verzoeker is aangesloten bij een ziekenfonds;

Verzoeker heeft en blanco strafblad;

Verzoeker heeft nog steeds contacten (lees: relatie) heeft met zijn wettelijk samenwonende partner;

Verwerende partij heeft op geen enkel moment zorgvuldig gehandeld om na te gaan of aan de voorwaarden van artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet kan voldaan worden. Van elke administratieve overheid mag verwacht worden dat zij alle wettelijke mogelijkheden nagaan (ook artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet) alvorens over te gaan tot de intrekking van verblijf. Zelfs in de veronderstelling dat verzoeker niet zou voldoen aan artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet - quad non in casu - dan nog heeft verwerende partij als redelijk en zorgvuldige administratieve overheid de verplichting na te gaan of aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet werd voldaan en als zulks (met verwijzing naar het desbetreffende artikel) in de bestreden beslissing kenbaar maken. Door geen onderzoek te doen naar het al dan niet aanwezig zijn van de toepassingsvoorwaarden van artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet, is verwerende partij tekort geschoten aan zijn onderzoeksplicht als onderdeel van hun zorgvuldigheidsplicht. Eveneens om deze reden dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekster. Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker.

Bovendien stelt verzoeker vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen en schendt bij deze alle in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn en dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing duidelijk heeft begrepen, nu zij de toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet inhoudelijk betwist. Het middel dient bijgevolg verder onderzocht te worden in het licht van de materiële motivering, in het bijzonder de toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer."

Waar verzoeker *in concreto* betoogt dat uit het dossier niet blijkt dat de partner in onderlinge toestemming de wettelijke samenwoning beëindigd heeft, noch dat aan verzoeker een eenzijdige beëindiging van de samenwoning betekend werd, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker sedert 25 februari 2013 op een ander adres dan zijn partner is ingeschreven, wat door verzoeker ook niet wordt ontkend.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, waarin, overeenkomstig het arrest *Diatta* van het Hof van Justitie van 13 februari 1985 werd geoordeeld dat bij de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling met een EU-onderdaan een minimum aan relatie vereist is, doch geen samenwoning. Verzoeker betwist niet dat hij niet meer samenwoont met zijn partner, maar voert aan dat niet afdoende werd aangetoond dat hij met zijn partner geen minimum aan relatie meer zou onderhouden. Evenwel gaat verzoeker daarmee voorbij aan de concrete motieven in de bestreden beslissing. Zo werd op 1 februari 2014 een samenwoning-verslag opgesteld door de politie van Turnhout, waarin verzoeker uitdrukkelijk stelde dat er een einde was gekomen aan de relatie sedert december 2013. Daarenboven wordt verder in de beslissing gemotiveerd dat verzoekers ex-partner reeds in 2013 een huwelijk afsloot met een Filipijnse onderdaan, hetwelk geweigerd werd in 2015, na negatief advies van het parket wegens vermoedens van schijnhuwelijk. Ook verwijst de bestreden beslissing naar het feit dat verzoeker sedert 25 februari 2013 in het Rijksregister geregistreerd staat als alleenstaande. De Raad is van oordeel dat op basis van deze indicaties, het niet kennelijk onredelijk is te oordelen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, van de vreemdelingenwet. Immers zijn er voldoende aanwijzingen om niet enkel te stellen dat er actueel geen samenwoning meer is maar ook dat er geen sprake meer is van enige relatie tussen de partners.

Met de loutere verklaring dat “*niet blijkt*” of de eenzijdige beëindiging werd betekend, weerlegt verzoeker deze concrete vaststellingen geenszins. Verzoeker beperkt zich tot het opwerpen van algemene beweringen en niet gestaafde tegenwerpingen, die niet van aard zijn de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Met het louter opwerpen van de vraag of deze verklaring wel werd betekend, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing niet steunt op correcte vaststellingen. Ook waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog suggereert dat de wettelijke samenwoning wel degelijk drie jaar heeft geduurd, weerlegt hij niet de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan werd geoordeeld dat de in januari 2011 aangevatte gezamenlijke vestiging ten laatste in december 2013 werd beëindigd.

Daarnaast ontwikkelt verzoeker een tweede grief waar in de bestreden beslissing wordt vereist dat verzoeker bewijzen dient te leveren van een “*uitzonderlijke integratie*”. Verzoeker meent dat hiermee een voorwaarde aan de wet werd toegevoegd.

Artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12 september 2014 in kennis werd gesteld van een socio-economisch onderzoek, dat werd uitgevoerd in het kader van artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet. Verzoeker legde daarop een OCMW-atteest voor, een aansluiting bij het ziekenfonds, een kopij van een huurovereenkomst, een uittreksel uit het strafregister, deelcertificaten van een opleiding Nederlands en een attest van inburgering, een arbeidsovereenkomst met loonfiches en een kopij van een arrest van de Raad.

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing waarover deze stukken onder meer wordt gemotiveerd dat deze stukken van een uitzonderlijke integratie getuigen. Verzoeker maakt daarmee echter niet aannemelijk dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid in het kader van artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet op kennelijk onredelijke wijze heeft aangewend. Deze bepaling legt het bestuur een belangenafweging op wanneer zij zich voor neemt een einde te stellen aan het verblijf overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Met zijn loutere kritiek op het gebruik van het woord “*uitzonderlijke*”, toont verzoeker niet aan dat het oordeel dat verzoekers sociale, culturele en economische banden met België niet dermate zwaarwichtig zijn dat deze de toepassing van het eerste lid niet vitiëren, kennelijk onredelijk is.

In de mate dat verzoeker nog betoogt dat hem de gelegenheid moest worden geboden aan te tonen dat hij zich bevond in een van de situaties waarin, overeenkomstig artikel 42^{quater}, §4, van de vreemdelingenwet, geen einde kan worden gesteld aan het recht op verblijf, merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel element aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich zou bevinden in één van de situaties, vernoemd in artikel 42^{quater}, §4, van de vreemdelingenwet. De motiveringsplicht strekt er weliswaar toe aan te duiden op welke feitelijke en juridische gronden de bestreden beslissing steunt, doch houdt niet

in dat zou worden gemotiveerd waarom in het voorliggende geval geen toepassing werd gemaakt van één van de bij wet voorziene uitzonderingen, des te meer wanneer de betrokkene geen enkel element aanbrengt waaruit blijkt dat hij zou vallen onder een van deze uitzonderingen. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij licht het tweede middel toe als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin in de breedste zin van het woord. De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de volgende elementen maakt verzoeker aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn vriendenkring.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verzoeker een wettelijke samenwoning is aangegaan met zijn partner.

Dat verzoeker voltijds tewerkgesteld is en niet ten laste is van de Belgische overheid.

Dat verzoeker sinds zijn aanwezigheid in België hij een ruime vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en diens vrienden- en kennissenkring. Dat tevens verzoeker met zijn partner een relatie onderhoud hoewel hij met haar niet onder één dak samenwoont.

Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een met zijn vriendenkring en kennissenkring een privé- en familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk onproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

De bestreden beslissing steunt vooreerst op de vaststelling dat verzoeker thans op een ander adres is ingeschreven sedert 25 februari 2013. Uit het samenwoning-verslag van 1 februari 2014 van de politie van Turnhout blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat er een einde was gekomen aan de relatie. De beëindiging van de relatie vindt bovendien steun in het feit dat de ex-partner van de verzoekende partij in 2013 een aanvraag tot voltrekking van een huwelijk met de Filipijnse onderdaan heeft ingediend. Verzoeker spreekt dit tegen, maar brengt zelf geen enkel element aan waaruit kan blijken dat, in weerwil van deze vaststellingen, alsnog enige relatie zou bestaan met zijn ex-partner.

Verder blijkt ook dat naar aanleiding van het schrijven van 23 april 2014 met betrekking tot het neerleggen van documenten voor het geplande sociaal-economische onderzoek, hij de gelegenheid had om aan te tonen dat er nog sprake is van een minimum aan relatie. Hiervan brengt verzoeker geen enkel element bij. Ook waar hij nog aanvoert dat hij een vriendenkring en kennissenkring heeft en dat hij in staat moet gesteld worden om zijn privé-leven te ontwikkelen in België aangezien zijn sociale, familiale en economische belangen zich hier bevinden, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker van dergelijke gegevens geen gewag heeft gemaakt toen hij verzocht werd zijn sociale, culturele en economische banden aan te tonen. Daarnaast beperkt verzoeker zich in de uiteenzetting van het middel

eveneens tot algemene en geheel vrijblijvende beweringen en toont hij het bestaan niet aan van zodanig nauwe banden dat hiermee rekening had moeten worden gehouden. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT